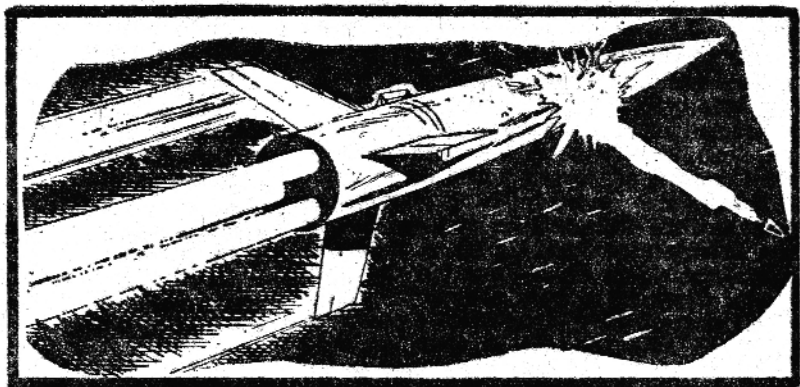

KOSMOPLOV

ZELENI DODATAK

NAUČNO-FANTASTIČNA PRIČA

**edvard
kingston**

BLES AK NAD MOČVAROM

* Kako su tužni
Ti susreti u snima!
Naglo se budiš,
U mrak tapkajući' zuriš —
Ruka dotiče tminu.
(pesnik Jakamoči.)

Harijeva supruga se jutros porodi-
la — reče trgovac dok je stavljao
poslednje stvari u kola. — Večeras
ćemo to proslaviti. Mogla si kod nas ostati
do sutra ujutru. Šteta je da propustiš veče-
rašnje slave. Malo promene ne bi ti ško-
dilo.

— Hvala ti, Bene — odgovori Dženet. —
Znaš da je to uzalud. Ja više volim usam-
ljenost. Reci Hariju da im čestitam i želim
sve najbolje. Ali nisi mi rekao da li su do-
bili sina ili ćerku?

— Devojčica je — nasmeši se Ben. —
oboje su želeli sina. . . Pa, doviđenja.

— Doviđenja. — Dženet puknu bičem i
konji poslušno krenuše. Osvrnula se zatim
da bi ga još jednom pozdravila. Videla je
kako stoji i maše, klimajući glavom kao
da je, prekoreva.

Malo kasnije, suton je neosetno dota-

kao vrhove drveća. Kola su truckala po ne-
ravnom putu. U daljini se plavila izmaglica
nad Velikom Močvarom. Malo je zahladilo
i Dženet se ogrnu ćebetom, a onda potera
konje brže. Zelela je da stigne pre nego
što se sasvim smrači. Što se više približa-
vala kući bila je sve spokojnija. Volela je
ovaj kraj, prisnu tajanstvenost Velike Mo-
čvare i usamljenost na koju je još kao mala
navikla.

Otac je pre trideset godina iz Džordžije
došao ovamo, u Južnu Karolinu. Od brata
koji je umro godinu dana ranije, nasledio je
veliko imanje pored Velike Močvare. Tri go-
dine kasnije umrla mu je supruga i on je
ostao sam sa dvogodišnjom Dženet. Možda
se sa ono malo ušteđevine i novcem koji bi
dobio prodajom imanja mogao preseliti u
grad, gde bi Dženet završila neku bolju

školu, ali on je to odgodio za kasnije, jer mu je bilo žao da se rastane s krajem koji je voleo. Kad je Dženet malo porasla upisao je u školu u obližnjem gradiću. Pet godina kasnije shvatio je da će uz močvaru ostati zauvek. Ne toliko zbog sebe, koliko zbog Dženet. Ona se srodila s prirodom. Po povratku iz škole odlazila bi čamcem dublje u močvaru, ili gore na Visoko Brdo odakle se videlo čak i more u daljini. Otac je često vodio u lov, učio postavljanju zamki i govorio o tome kako živi priroda. Mnogo je i sama naučila i bilo joj je blisko sve oko nje. Vrlo brzo je naučila da priroda ume biti i opasna, ali je ona umela da se čuva.

Kad je otac umro imala je samo osamnaest godina. Sahraniли su ga u gradiću, a ona se vratila močvari. To što se tada nije otrgla, značilo je da će tu ostati do kraja života. Često je odlazila u grad po namirnice i novosti. Bila je privlačna i mnogi su joj nudili brak, ali ona je znala da njen izabranik ne bi napustio grad. Zato je još uvek bila sama. Navikla je na to i nije žurila sa udajom.

* * *

Kada se iznenada pojavio blesak, Dženet se uplašeno trga. Bila je sigurna da je nešto doletelo iz pravca mora i eksplodiralo nad močvarom. Blesak se brzo izgubio i ona ugleda kako se gore prema nebu njiše padobran. Iskočila je iz kola i potrčala prema močvari. Videla je da padobran neće pasti daleko i bez razmišljanja je zagazila u plitku i prljavu vodu. Dženet je brzo stigla do čoveka vezanog o konopce padobrana, koji je pao na malo uzvišenje u ustajaloj vodi.

— ... eksplodiraće ... — mrmljao je čovek. — Moram se spustiti na Treću! ... Javiti na Tor ...

Dženet je nožem preseкла konopce, s mukom podigla čoveka i povukla ga kroz močvaru. On je i dalje isprekidano šaputao o Toru, opasnosti, Trećoj planeti, padobranu i iskakanju. Kada ga je iznela na puteljak i podigla na kola, zastala je da predahne.

— Budite mirni — rekla je. — Odvešću vas u bolnicu.

— Ne... u bolnicu! — promrmljao je nepoznati. — Ne! ...

Nije bila sigurna da je to što čini pametno, ali poterala je kola prema kući. Uostalom, tamo će pregledati ranjenika i previti, a onda ga može odvesti do bolnice ako to bude potrebno. Pomislila je da je on možda neki prestupnik i da zbog policije ne želi u bolnicu. U svakom slučaju, on nije želeo lekara i ona ga je poslušala.

Na poslednjem zavijutku, pedesetak metara od kuće, kola se zanesose jer ih je naglo okrenula. Čula je kako čovek pada zajedno sa stvarima koje je kupila u gradiću. Bio je u nesvesti kad ga je opet stavila na kola.

U noći ga je presvukla i pregledala. Zaučudo, nije bio ranjen, već samo mokar, prljav i onesvešćen. Bdela je pored njega čitavu noć. Nije se više plašila, jer je disao sasvim pravilno i mirno.

Pred zoru se probudio. Ispričala mu je sve što se desilo. Slušao je pažljivo i razmišljao. Na kraju je sasvim mirno rekao da se ničeg ne seća, i da je zaboravio svoje ime i odakle je došao. Osećala je da govori istinu, mada joj je bio čudan mir s kojim je to primio.

— To je od udara, — rekla je. — Sve će biti u redu. Idem sada da vam pripreim nešto za doručak.

Kad se vratila, on je listao knjigu koja je stajala na stočiću. Čitao je brzo, upravljajući pogled prema sredini stranice. Znamo li je da mu donese sve knjige koje ima. Zatim su dugo razgovarali. Zaključili su kako je najbolje da ostane kod nje sve dok se ne seti prošlosti. Ko zna, možda je tako sigurnije, jer je znala da ne želi u bolnicu. A kad se seti prošlosti, onda će saznati zašto to nije želeo.

* * *

Mesec dana kasnije, Dženet je već bila donela odluku da ga zadrži. Imala je čoveka koji ne želi da ode, mada je to bilo samo zbog sticaja okolnosti. Bio je dobar prema njoj. Prijao mu je mir koji je vladao pored močvare. Kada bi, kasno uveče, pospana ležala u njegovom zagrljaju, osećala je sigurnost koju joj je ulivao njegov mir. Ponekad bi se noću probudio i izlazio napolje. Dugo bi stajao gledajući u zvezdano nebo. Govorio joj je da ga to neobjašnjivo privlači i da oseća neizmernu ljubav prema dalekim zvezdama.

Zvala ga je Tor, po reči koju je prvi put spomenuo posle pada u močvaru. U gradiću je, na čuđenje trgovca, kupila veliki broj knjiga. Tor ih je vrlo brzo čitao, izvanredno pamteći. Stečena znanja je odmah primenjivao i izmenio mnoge stvari u kući i oko nje. Bili su neprekidno zajedno i Dženet je osetila šta ženi znači muškarac, koji je voli i pomaže joj.

Jednog dana on predloži da nabave automobil, jer će joj tako biti lakše da na-

bavlja namirnice i prodaje ponešto od onog što ulove u močvari. Prebrojali su sav novac i zaključili da mogu kupiti samo neki automobil sa otpada. Tor je rekao da će ga lako i brzo popraviti, jer je pročitao i neke knjige o automobilima.

Sutradan su se odvezli u grad na drugoj strani močvare. Krenuli su rano ujutru i stigli oko podne. Dok su razgledali polovne i otšecene automobile, Torovu pažnju privuče veliki elektromagnet koji je visio na kraju ogromne dizalice. Prišli su i stali pored njega, dok ga je Tor sa zanimanjem posmatrao.

Odjednom se iz elektromagneta začulo zujanje. Odmah zatim elektromagnet je privukao Tora i poneo prema ogromnoj presi koja je stare automobile sabijala u velike kocke, odakle su ih odvozili u čeličanu. Elektromagnet se isključio iznad velikih čeljusti prese, i Tor je pao dole. Tek tada se iz grla Dženet oteo krik; istovremeno je prestalo kretanje dizalice, jer je čovek koji je upravljao mašinom video da je u presu pao neki čovek.

Dženet je satima hodala po čekaonici bolnice. U prostoriju u koju su odneli Tora, svaki čas su ulazili nepoznati ljudi noseći nekakve uređaje i instrumente. Čudila se zašto tamo ulaze i ljudi u uniformama oficira.

Onda su izašla tri čoveka. Odveli su je u jednu prostoriju i rekli da sedne. Bila je nepomična kad su joj saopštili da Tor nije stanovnik Zemlje. Došao je sa nepoznate planete Tor i letelica mu je eksplodirala nad močvarom. Onda su mu se zbog pada poremetili kalemovi sa podacima u glavi, pa je tako izgubio pamćenje. Elektromagnet ga je privukao, jer on nije bio od krvi i mesa, nego od plastičnih masa i metala, kao i svaki drugi robot...

Nešto kasnije, Dženet je kolima krenula kući. Mrak se već spuštao kad je napustila grad. Zurila je nekud u pravcu tajanstvene močvare, dok su kola odskakala po neravninama na putu.

U blizini je kriknula neka noćna ptica...

